

Novoletna norost.

Še vsa dolga in polna tihega dogajanja je bila pred njim. Srce mu je v zadušeni bolečini počasi krvavelo, nemirno utripalo v pričakovanju in se delalo prazno. Kaj bi pelo?

Nocoj bo veselo? Nocoj bo žalostno?

Na strehah se še taja sneg in kaplje trdo bijejo na občestni tlak.

Jutri je prvega.

Ah, kaj, tako je leto za letom:

Soba, gospodinja, dekle — in ljudje. — Kamen.

Skrb in bolečina.

Pa je vse tako strahotno prazno.

Čemu ta ženska s tako piskavim glasom vrišči in maha s časopisi. Kaj se je v svetu zgodilo velikega?

Vse gre mimo.

Vsako novoletno jutro srečujem čudnega sodnika: —

Ali ne leži moje srce na mizi?

V blatu?

Take je šel na ples —

(Dalje prihodnjič.)

U R A

B R A N K O R U D O L F

Ker vsak trenutek drug nam kaže obraz,
Koglej si vsakega, preden gre pot do brezdanja.
Poslušaj, kaj pravi ure svareči glas:
Bodoče ure so polne skrbi, pretekle polne kesanja.

Spomin je záme, spokorniku dam svoj pepel,
a vem, da je vedno neusmiljena sodba zavesti,
ko človek se vpraša začuden: Sem res živel?
Je moja bila ta žalost in slast do bolesti?

Veliko življenje močnejše je kakor smo mi.
Ljudje brez volje prenašajo težke okove
in vendar vsak svetel trenutek, ki davno že v večnosti spi,
zbudi se iznova, če naša duša ga zove.

Pozdravljena bodi, bolest, pozdravljen, morilec čas!
Šele zadnjo uro bom našel pot do ubranja.
Jaz ljubim nemir sekund, ko poslušam večnosti glas —
trenutek ti večno živi v nemili luči spoznanja.